

VIŅA ATGRIEŠANĀS APSOLĪJUMS

S A B A T A P Ē C P U S D I E N A I

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 3:1-10, 13; Jāņa 14:2, 3; Dan. 2:44; Ebr. 9:28; 11; Atkl. 6:9-11; Lūk. 12:42-48.

ATMIŅAS PANTS:

„Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.” (Atkl. 22:12)

GALVENĀ DOMA:

Kad Jēzus atgriezīsies? Kas to zina? Vienā ziņā tas nav svarīgi. Toties svarīgi ir tas, ka Viņš atgriezīsies.

1 990. gadu beigās daudzi domāja, vai pasaule vispār piedzīvos tūkstošgades miju. Tad pienāca un aizgāja 2000. gads. Daži uzstāja, ka laika skaitīšana ir nepareiza un ka jaunā tūkstošgade sākas tikai 2001. gadā. Bet – ak vai! – mēs vēl joprojām esam šeit!

Tik un tā Septītās dienas adventisti atšķirībā no citu kristīgo ticību tradīcijām uzskata, ka Kristus otrā nākšana tuvojas. Ziņu izlaidumos pat laicīgi reportieri dažkārt apspriež jautājumu par to, ka pasaule, šķiet, tuvojas kādai lielai krīzei, vai nu politiskai, ekoloģiskai, ekonomiskai, militārai vai vairākām uzreiz. Nav jābūt Bībeles gala laika ziņojumu ekspertam, lai redzētu pasauli šūpojamies uz vienas vai otras katastrofas malas.

Nekam no tā nevajadzētu mūs pārsteigt. Galu galā, gandrīz katrs Bībeles pravietojums, kas runā par gala laiku, rāda drūmu prognozi attiecībā uz pasaules stāvokli pirms Kristus otrās nākšanas. Un vislielākais pārsteigums ir tas, ka tā ir tieši tā pasaule, kurā mēs dzīvojam.

Kad Jēzus atgriezīsies? Mēs nezinām. Bet mēs zinām, ka Viņš atgriezīsies, un tas ir svarīgākais.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 31. martā!

SĀKUMS UN GALS

Mūsu kā cilvēku nožēlojamais stāvoklis Rakstos ir aprakstīts godīgi un precīzi. Taču Bībeles rakstnieki ne vienmēr krita izmisumā, jo viņi zināja gala iznākumu. Jesajas un Atklāsmes grāmatu pēdējās nodaļas mūs pārliecina, ka grēka iznīcināšana tuvojas un ka Dieva valstība tiks atjaunota. Dievs atklāja saviem praviešiem „pēdējās lietas”, kas novedīs pie pasaules tumšās vēstures noslēguma. Šie pravieši novērtēja stāvokļa nopietnību, bet viņi dzīvoja ar cerību, jo viņiem tika atklāts dziedināšanas līdzeklis.

Kā mēs jau iepriekš runājām, ja tu tici, ka pasaule ir sākusies nejauši, tad tev visdrīzāk arī jātic, ka tā arī beigsies tāpat. Šāds sākums un gals neatstāj īpaši lielu cerību tiem, kas atrodas pa vidu, vai ne?

Pretēji tam Bībele neatlaidīgi apraksta un norāda, ka 1. Moz. 1. un 2. nodaļa ir jāsaprot burtiski. Radot šo pasauli, nekas nebija atstāts nejaušībai. Tātad nav brīnums, ka Dieva Vārds arī runā par burtisku šīs pasaules noslēgumu. Arī tad nekas netiks atstāts nejaušībai.

Izlasī 2. Pēt. 3:1-10. Kā Pēteris sasaista pirmos notikumus zemes vēsturē ar pēdējiem? Kādu cerības vēsti mēs varam atrast šajos pantos? _____

Sākotnējā radīšana un noslēdzošā atjaunošana ir cieši saistītas. Tās vairo viena otras nozīmi. Iedziļinoties doktrīnā par pēdējo laiku (eshatoloģijā), mēs mācāmies par Dieva pēdējo un galīgo rīcību ar savu radību, to vadot taisni pretī Viņa valstības atjaunošanai.

Jēzus ar sevi skaidri sasaista gan lietu sākumu, gan galu. Trīs reizes Atklāsmes grāmatā (Atkl. 1:8, 21:6, 22:13) Jēzus sevi nosauc par „alfa” un „omega” („alfa” ir grieķu alfabēta pirmais burts, „omega” – pēdējais). Lai arī ko Viņš ar to domāja, tas vismaz mums parāda Jēzus spēku un visuresamību. Tas stāsta mums, ka Jēzus bija klātesošs pašā sākumā un ka Viņš būs klāt arī beigās. Mēs varam uzticēties Viņam, vienai, kurā posmā starp sākumu un beigām atrodamies. Tas ir veids, kā mums pateikt, ka, lai arī cik haotisks viss var likties, Viņš vienmēr ir blakus, lai būtu ar mums.

Daži kristieši vairs netic burtiskai, fiziskai Jēzus nākšanai un pārdabiskai Dieva valstības atjaunošanai virs zemes. Tā vietā viņi domā, ka mums ir jāuzceļ valstība pašiem. Pārdomā nesenākos mēģinājumus kaut ko tādu izdarīt! Vai nākotnē tas varētu izdoties labāk? _____

APSOLĪJUMS UN GAIDĪŠANA

Tā kā „pēdējās lietas” ir vērstas uz Dieva valstības nodibināšanu, pievēršanās „pēdējām lietām” adventistiem vienmēr ir bijusi īpaši svarīga. Pat tik svarīga, ka mēs pat savā nosaukumā esam iekļāvuši norādi uz pēdējo laiku: septītās dienas adventisti. Jau pats nosaukums norāda uz mūsu ticību Jēzus otrajai nākšanai.

Kā Pēteris izsaka šo cerību? 2. Pēt. 3:13. Kāpēc šī cerība ir tik svarīga visā mūsu ticībā? Kāpēc bez tās mums vispār nav nekādas reālas cerības? _____

Mūsu pašu cilvēciskās ilgas un cerības bieži vien liek mums vilties. Daudzas reizes tās nepiepildās, jo mēs nevaram kontrolēt nākotnes notikumus. Mūsu viskvēlākās cerības bieži vien nepiepildās. Mēs nevaram kontrolēt nākotni, lai arī kā mēs censtos. Cilvēki saskaras ar iespējamībām un varbūtībām. Visi mūsu plāni ir tikai pagaidu plāni. Vēstures attīstības gaita ir sarežģīta, neparedzama un pakļauta pārāk daudziem dažādiem faktoriem, lai mēs varētu uzticēties tam, ko mēs domājam par to. Un šī nedrošība rada mūsos nemieru. Taču Bībeles rakstnieki pārliecina mūs, ka mums nav jākrīt izmisumā. Kungs visu kontrolē, un mums pieder apsoliņums, ka Viņš atgriezīsies, un mums ir dots zināt, ko Viņš tad darīs.

Izlasī šos pantus! Kāda cerība un pārliecība tajos atrodama? Kāds atšķirīgs uzsvars ir redzams katrā šajā apsoliņumā?

Jāņa 14:2, 3 _____

Dan. 2:44 _____

Ap. d. 3:20, 21 _____

Visos šajos pantos un arī daudzos citos mums ir dots ne tikai apsoliņums, ka Kristus atgriezīsies, bet arī ka mūs sagaida radikāli atšķirīga jauna pasaule un esamība. Mēģini iztēloties, kāda tā būs! Mēs tik ļoti esam pieraduši pie grēka, slimības, nāves, bailēm, vardarbības, naida, nabadzības, noziegumiem, kara un ciešanām, ka mums nemaz nav viegli iedomāties pasauli bez visa tā. Un tomēr – uz tieši tādu pasauli mēs ceram, un mums tā ir apsoliņa.

MŪSU LIELĀ GARANTIJA

Kā kristieši, kā septītās dienas adventisti mēs dzīvojam ar cerību uz Kristus burtisku atgriešanos uz šīs zemes. Dažas kristiešu grupas ir pārstājušas ticēt šai mācībai vai arī ir nolikušas to malā, vai arī padarījušas to par tik garīgu, ka Kristus otrā atnākšana ir kļuvusi par pārāk personīgu jautājumu. Viņi saka: „Kristus otrā nākšana tiek īstenota mūsu sirdīs, kad mēs mācāmies piepildīt savu lomu mūsu kopienā vai kad mēs mācāmies mīlēt citus tā, kā to vajadzētu, tad Kunga nākšana tiek piedzīvota mūsu dzīvē.” Lai gan mums, protams, vajadzētu mīlēt citus kā augļus nesošiem savas kopienas locekļiem, tas tomēr nav tas pats, kas Jēzus otrā nākšana.

No mūsu perspektīvas raugoties, īpaši ar mūsu izpratni par mirušo stāvokli, ir grūti iedomāties, ko mūsu ticība nozīmētu bez burtiskas, fiziskas Kristus nākšanas, kuras laikā Viņš uzmodinās tos, kas ticībā uz Viņu miruši. Tas ir tik būtiski mūsu ticības apliecībai (kā jau minēju, jau pats mūsu nosaukums par to liecina), ka bez tās visa mūsu organizācija sairtu. Un tas ir tikai tāpēc, ka viss, kam mēs ticam un uz ko mēs ceram, noslēdzas ar burtisku Kristus nākšanu „debesu padebešos”. (Mat. 24:30) Ja mēs to atmestu, izplēnētu visa mūsu mācība.

Kurš ir vislielākais no visiem apliecinājumiem, kas mums doti par Kristus otro atnākšanu? Kāds notikums vairāk nekā jebkas cits garantē Viņa atgriešanos un kāpēc? Ebr. 9:28, 1. Kor. 15:12-27.

Protams, vislielākā cerība uz otro nākšanu balstās uz to, ko Kristus mūsu labā paveica, nākot uz šo zemi pirmoreiz. Galu galā, kas labs ir pirmajā nākšanā, ja nav otrās? Zināmā mērā kāds varētu teikt, ka pirmā nākšana un viss, ko Jēzus toreiz paveica mūsu labā, bez otrās nākšanas ir nepilnīgs. Reizēm Bībelē ir izmantota izpirkšanas maksa kā metafora krusta notikumiem. Jēzus pats teica, ka „Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem”. (Mat. 20:28) Pie krusta Jēzus ar savu nāvi samaksāja izpirkšanas maksu par dvēselēm, maksu, kas bija pilna, pilnīga un samaksāta reizi par visām reizēm. Tajā pašā laikā kāda jēga no izpirkšanas maksas, ja izpircejs nenāk un nepaņem savus izpirktos? Izpirkšanas maksas samaksāšana nav stāsta beigas. Tieši tāpat kā vecāks ietu pakaļ savam bērnam, ko viņš ir izpircis, tā arī Jēzus nāks, lai paņemtu tos, par kuriem Viņš samaksājis tik lielu cenu. Tātad Kristus pirmā nākšana ir mūsu vislielākā garantija, ka būs arī otrā.

„KUR TAD IR VIŅA NĀKŠANA?”

Jau pašā kustības iesākumā Septītās dienas adventisti ticējuši, ka Jēzus nākšana ir tuvu, „tuvāk, nekā mēs sākumā ticējām”. Bet mēs joprojām esam šeit, daudz ilgāk, nekā bijām gaidījuši. Kā lai mēs saprotam šo „kavēšanos”?

Pirmkārt, mēs neesam vienīgie, kuru ilgas pēc Kunga iejaukšanās nav piepildījušās tā, kā viņi bija domājuši.

Piemēram, Ieva domāja, ka Dieva apsolījums par Atbrīvotāja nākšanu (1. Moz. 3:15) piepildīsies līdz ar viņas pirmā bērna dzimšanu. Izlasi 1. Moz. 4:1. Precīzā šī panta tulkojumā vārdam „ar” vajadzētu būt iekavās, jo oriģinālvalodā tāda nav (to pievienojis tulkotājs). Ievas izteiciena burtiskāks tulkojums būtu: „Es esmu ieguvusi zēnu, To Kungu.” Viņa kļūdījās. Bērns, kas piedzima, bija Kains, nevis Pestītājs. Kungs piedzima tikai tūkstošiem gadu vēlāk.

„Pestītāja nākšana tika sludināta jau Ēdenē. Kad Ādams un Ieva pirmo reizi dzirdēja šo apsolījumu, tie cerēja, ka tas piepildīsies pavisam drīz. Viņi priecājās par savu pirmdzimto dēlu, cerēdami, ka tas varētu būt Pestītājs. Tomēr apsolījuma piepildījums kavējās, un pirmie apsolījuma saņēmēji to savā mūžā nepiedzīvoja. Kopš Ēnoha dienām, uzturēdami dzīvu Kristus atnākšanas cerību, apsolījumu atkārtoja sentēvi un pravieši. Tomēr Viņš nenāca.” Elena Vaita „Laikmetu ilgas”, 31. lpp.

Izlasi Ebr. 11. nodaļu! Kāda ir tās galvenā doma, un kā tā iederas „kavēšanās” jautājumā? Skat. īpaši 13., 39., 40. p. _____

Visā Bībelē mums ir tādu cilvēku piemēri, kas nopietni gaida. Cik ilgi Ābrahāmam bija jāgaida uz apsolīto dēlu! Cik ilgi Israēls gaidīja Ēģiptē uz atbrīvošanu! Laiku pa laikam Psalmos mēs lasām jautājumu: „Cik ilgi”, Kungs, vēl jāgaida uz Tavu atbrīvošanu? Un, protams, mums nevajadzētu būt pārsteigtiem par Kristus atgriešanās „kavēšanos”, jo Pēteris gandrīz pirms 2000 gadiem rakstīja šādus vārdus: „Papriekš ievērojiet to, ka pēdējās dienās nāks nikni smējēji, kuri dzīvos savās pašu kārībās un sacīs: kur paliek Viņa apsolītā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma.” (2. Pēt. 3:3, 4)

Vai tu esi kādreiz domājis, ka Kungam vajadzēja jau būt klāt? Vai tu kādreiz jūties mazdūšīgs šīs kavēšanās dēļ? Vai varbūt tu kādreiz esi pat apšaubījis otro nākšanu, jo mēs vēl joprojām esam šeit? Pārdomā visus pierādījumus ticībai uz Kristus atgriešanos, saprotot arī to, ka tava laika izjūta radikāli atšķiras no Dieva izpratnes par laiku! _____

„REDZI, ES NĀKU DRĪZ”

Tas, ka Kungs vēl nav atnācis, neapšaubāmi ir iemesls dažiem Pāvila padomiem tesalonīķiešiem. Ko Pāvils iesaka Tesalonikas draudzei, gaidot apsolītā Kristus nākšanu? 2. Tes. 2. _____

Pirms Jēzus atgriežas, cilvēces vēsturē vispirms jānorisinās noteiktiem notikumiem, tomēr nākotnes cerības ir brīnišķīgas.

Atklāsmes grāmata, lielā „kulmināciju” grāmata, arī sniedz pamatojumu laika atlikšanai. Ko balsis zem altāra sauc piektā zīmoga atvēršanas laikā? Atkl. 6:9-11. Kas šeit netieši pateikts „kavēšanās” sakarā? _____

Izlasi Lūk. 12:42-48! Kā šis pants palīdz mums saprast „kavēšanos”? Kādu svarīgu brīdinājumu mums vajadzētu paņemt sev, jo arī mēs viegli varam sākt justies tieši tāpat? _____

Kā ir ar pantiem, kas runā par drīzu Jēzus atgriešanos? Piemēram: „Redzi, Es nāku drīz!” Svētgā, kas tur šīs grāmatas pravietojuma vārdus.” (Atkl. 22:7) _____

No vienas puses, ņemot vērā katra cilvēka personīgo dzīvi, otrā nākšana ir tikpat „drīz”, cik nāve. Mēs mirstam, un, neņemot vērā, cik ilgi mēs guļam kapā, – divus gadus, divsimt gadus, vai divtūkstoš gadus – mēs aizveram acis, un nākamais, ko mēs piedzīvojam nekavējoties, vienā acumirkli, ir Jēzus nākšana. Tādējādi varētu teikt, ka, skatoties no katra cilvēka personīgās perspektīvas, no tā, ko mēs personīgi piedzīvojam, otrā nākšana nav vēlāk par katra mūža garumu. Lai arī pati otrā nākšana ir burtisks, universāls notikums, kas ietekmē visu zemi, mēs to piedzīvosim katrs atsevišķi.

Vai, gadiem ejot, tev kļūst vieglāk dzīvot pasaulē, vai tu kļūsti apmierinātāks ar pastāvošo lietu kārtību un mazāk pievērsies otrās nākšanas realitātei? Ja jā, tad atceries, ka tu neesi vienīgais, kas to piedzīvo. Kā mēs varam apkarot šo dabisko, bet bīstamo tendenci? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Mūžībā tūlīt aiztecēs vēl viens gads. Vēl dažas dienas, un sāksies jaunais gads. Mani brāļi un māsas, pavadiet gudri vecā gada atlikušās stundas. Ja jūs kaut kādā ziņā esat atstājuši novārtā savu pienākumu, nožēlojiet Dieva priekšā un atgriezieties uz takas, no kuras esat novērsušies. Atcerieties, cik īss dzīves laiks jums ir piešķirts. Jūs nezināt, cik drīz noslēgsies jūsu pārbaudes laiks. Nesakiet pašpaļāvīgi: „Šodien vai rīt mēs dosimies uz tādu un tādu pilsētu un pavadīsim tur gadu, pērkot un pārdojot, lai gūtu peļņu.” Dievam var būt citādi plāni tavai dzīvei. Mūžs ir kā garaiņi, kas „neilgu laiku ir un tad pazūd”. Tu nezini, cik drīz tava roka var zaudēt veiksmi un tavi soļi – savu stingro gaitu. Atlikšanā slēpjas briesmas. „Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu! Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.” Elena Vaita „Review and Herald”, 1902. gada 23. decembris.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet grupā savu atbildi uz ceturtdienas pēdējo jautājumu! Pārrunājiet arī paradoksu, kas slēpjas faktā, ka, jo ilgāk mēs esam šeit, jo vieglāk ir pazaudēt Kristus atgriešanās nopietnību, kaut arī, jo ilgāk mēs esam šeit, jo tuvāka ir šī atgriešanās.

2. Kādi ir iemesli tam, ka Jēzus vēl nav atgriezies? Vai mēs esam atbildīgi par šo „kavēšanos”? Kā tu pamato savu atbildi?

3. Kāds ir vislielākais iemesls, kāpēc uzticēties Jēzus otrajai nākšanai?

4. Lai gan zinātnē ir daudz diskusiju par cilvēka izcelsmi, daudzi zinātnieki uzstāj, ka cilvēcei, zemei un pat universam nākotnes izredzes nav labas. Viņi pareģo, ka universs sadegs vai sabruks pats no sevis, neatstājot nekur nekādu dzīvību. Mēs kā septītās dienas adventisti ticam, ka universa nākotnes izredzes ir pilnīgi pretējas: tās ir brīnišķīgas. Ja jau zinātnes uzskati par zemes noslēgumu ir tik nepareizi, kāpēc mums vajadzētu domāt, ka tās izpratne par iesākumu būtu pareizāka? Īpaši patiesi tas ir tad, ja zinātnes vispārējā izpratne par sākumu balstīta uz dažādiem spēkiem, tai skaitā uz evolūciju, kas noliedz radīšanu vai jebkuru citu mērķtiecīgu nolūku, kāpēc pastāv šī zeme. Vai vispār ir iespējami vēl nepareizāki uzskati?

KOPSAVILKUMS:

Mums ir daudz labu iemeslu, kāpēc ticēt Kristus otrajai nākšanai, vienalga, kad tas notiks.